

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. De prædictis pœnis in particulari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Denique dicit, ita decisum fuisse, referri à García 2. p. de Benefic. §. n. 86.

11. Sed profecto probabilis affirmat Averfa quest. 3. de Ord. sec. 9. Ver. Relinquit tamen, cum aliis: quicquid enim sit de aliis dispensationibus v.g. circa illegitimum natalem, certe in interstitiis militat peculiaris ratio. Si enim Episcopo competit principale, id est, posse suum familiarem ordinare, videtur etiam competere, posse dispensare in interstitiis, quod est valde accessorium ad ordinandum, & quasi imbutum in potestate ordinandi, quod certe non est in ceteris. Decisioni autem à García relatæ opponitur declaratio Sacre Congregationis, concedentis Episcopo pro suo familiari dispensationem in interstitiis, quam referunt Ioannes de Cruce, p. 2. dub. 44. de Ord. & Diana p. 3. tract. 4. ref. 190.

AN PRELATI REGULARES dispensent suos in Interstitiis?

12. Cum Religiosis exemptis dispensare in Interstitiis Episcopus ejus loci, ubi ii habitant de familia, an eorum Superiores?

13. Profecto bipartita est sententia. Alii ut Bon. Vasq. Henric. Alcan. Tambur. Less. & plures apud Pasq. cent. 4. quest. 33, quibus adde Dianam part. 4. tr. 4. ref. 209, qui assert. declarat. Cardinalium, in dicto Episcopo, Alii ut Pasq. l. c. Suar. t. 4. De Relig. tr. 8. lib. 2. c. 21. Sanc. lib. 7. conf. c. 1. d. 5. q. 7. 8. in Superioribus hanc potestatem agnoscunt; Illi, quia universaliter Tridentinum loco supra citato hanc potestatem Episcopis tribuit, hi, quia volunt in hoc Tridentini loco, nomine Episcopi, intelligi eos, qui, cum habeant iurisdictionem quasi Episcopalem, tribuunt Dimissorias suis subditis; Hi autem sunt Superiores Regulares (ut supra c. 8. §. 2. num. 13, indicavi) si enim ad ipsos pertinet concedere licentiam ordinandi, ad eosdem pertinebit, & dispensandi, ut, non servatis Interstitiis, ordinentur.

14. Monet hic opportune Suarez loc. cit. num. 23. ex modestia Religioforum fieri, ut Superiores in suis Dimissoriis rogent Episcopos, ut in his dispensent cum suis Religiosis.

Vtraque opinio ita mihi (etiam practice) visa est probabilis (licet probabilior certe sit secunda) ut, me consentiente, illustrissimus Archiepiscopus Montis Regalis Don Ioannes Torrefregia, modo ipse rogatus in perquisitis Dimissoriis dispensabat, modo Superioribus in titulis literis se dispensasse, attestantibus, acquiescebat.

15. Illud tamen, ut certum habet; iudicium de causis dispensandi pertinere ad dictos Superiores. Ratio est manifesta, quia ipsi norunt necessitatem, vel utilitatem Ecclesie sue.

16. Illud ne te lateat, Provinciale Nostre Societatis cap. 10. num. 16. posse dispensare in Interstitiis, licet non posse dixerimus in extra tempora, ad hoc enim requiritur Pater noster Generalis. Ratio est, quia illud concessit idem Pater Generalis Provincialibus (vide In Comp. Privileg. Societ. Iesu V. Ordines) hoc non item. Cetera Religiosi suam praxim, vel privilegia consulant.

CAPUT XII.

§. I. Pene malè conferentis, vel recipientis Ordines.

1. Primo. Qui scienter ordinantur in Sacris ab Episcopo, qui Episcopatu, & usui Ordinis Episcopalis renuntiavit (si earenuntiatio habuit effectum per acceptionem Summi Pontificis) suspenduntur C. 1. de ordinatis ab Episcopo, ab ordine suscepto.

2. Hac suspensio reservatur Summo Pontifici; dum enim in Textu, ibidem, dicitur, ut si non scienter, Pars 111.

nec per ignorantiam crassam, & supinam quis ita ordinatus possit ab Episcopo dispensari sequitur, quod si scienter, vel per supinam ignorantiam, non possit ab Episcopo.

3. Secundò. Ii, qui ordinantur ab Episcopo excommunicato, suspenso, interdicto, schismatico, hæretico suspenduntur (C. 1. & 2. de Schism. & Ordin. ab eo) ab Ordine, sic malè suscepto.

4. Requiritur, ut Episcopus, Lege Bauni de Ord. q. 13. d. 11. Suar. de Censur. d. 31. sect. 1. num. 64. Bonac. tom. 3. disp. 3. de Cens. in part. quest. 10. p. 10. vel sit denunciatus, ut talis, vel, ut sit excommunicatus per publicam Clerici percussione; debet enim esse talis, ut sit vitandus, seu non toleratus.

5. Cum ordinatus à Schismatico dispensat unus, Pontifex Summus, Lege Glossam cap. 2. de Schism. ex Apost. V. Potestatem. Cum ceteris colligitur ex dicendis, Cum agam de suspensis, cap. 10. Deo dante, de Absolutione à suspensione.

6. Tertiò. Ordinatus per Simoniam manet suspensus (C. Ex multis 1. q. & alibi) ab Ordinibus sic susceptis, & ordinans suspenditur à collatione Ordinum à Pontificalibus, & ab ingressu Ecclesie.

7. Cum eo, qui scienter hanc Simoniam commisit solum dispensat Pontifex, sed cum eo, qui ignoravit, commissam fuisse Simoniam, potest Episcopus. Lege Glossam ibidem, V. Possit.

8. Quartò. Qui innodatus excommunicatione (C. Cum illorum de sent. de excomm.) ob Clerici percussione recipit Ordines, sive Majores, sive Minores (ne includas primam Tonsuram, quia hæc Ordo non est) suspenditur, si sit Clericus Regularis, si vero sit Clericus Secularis, est deponendus à susceptis.

9. Cum is, qui existentes excommunicati dicta excommunicatione ob Clerici percussione scientes Ordines recipiunt, Vnus Papa dispensat, ibidem.

10. Antonius Theaureus de penis Ecclesiæ, part. 1. V. Ordo cap. 4. V. Amplia primo extendit hanc suspensionem ad omnes excommunicatos suscipientes scienter Ordines. Sed, quia Textus C. Cum illorum cit. signat solum loquitur de excommunicatione ob dictam percussione, hæc doctrina mihi incerta relinquitur. Cum enim extendenda sit tanta pena ad omnes excommunicationes, si Textus tamquam modo loquitur de una?

11. Qui quacunque excommunicatione irretitus Ordines suscipit, irregularitatem non incurere dicemus suo loco. Cum agam de irreg. c. 14. §. 1. n. 8. & 9.

12. Quintò. Qui Ordines quoscunque recipit ab Episcopo, quanvis proprio, exercente Pontificalia in aliena Diocesi, absque licentia Ordinarii loci, suspenditur ex Tridentino, sess. 6. cap. 2. de Ref. donec suo Prelato visum fuerit.

13. Quid sit exerceere Pontificalia, & quas actiones hæc comprehendat, lege apud Castrop. Cens. disp. 4. p. 10. §. 1. n. 1. sed latius apud Bonaciam, tr. 3. de Cens. in part. disp. 3. q. 2. part. 12.

14. Quoniam autem Tridentinum loc. cit. requirit licentiam Ordinarii, supponit Vasquez, apud Castropal. mox citan. sufficere licentiam Ordinarii, qui sit in aliquo loco exempto ab Iurisdictione Episcopi talis loci, seu territorii, nulla alia licentia ab ipso Episcopo hæc requisita, & faver Ludon. Bertran. Loth. in ref. mor. f. 145. loquens de Abbatibus, quoad usum Pontificalium. Sed tenendum cum Castropalao de Ordin. d. un. part. 15. num. 10. Alcan. Tamb. de iure Abb. tract. 1. disput. 21. quest. 4. merito tantam licentiam negante cum aliis, quos apud eundem lege.

15. Sexto. Qui culpabiliter Trid. sess. 23. de Ref. c. 8. Pius 11. l. mox citan. Ordines, etiam Minores (quicquid neget de Minoribus Bauni apud Dian. p. 11. tr. 5. r. 2. recipit ab alieno Episcopo sine licentia, seu dimissoriis, seu sine literis commendatitiis proprii Ordinarii, suspenditur per Tridentinum ab Ordine, quamdiu Episcopo proprio iudicabitur expedire: Ipse verò Episcopus

L scientes

scienter, vel mala fide ordinans (non ergo per rationabilem ratihibitionem) suspenditur per annum à collatione Ordinum, five omnium, ut Barb. pluresque apud Leand. de Ord. d. 8. q. 31. sustinent, five solum illorum, quos male confert, ut non pauci, sicut Navarr. March. alique apud Leand. d. loc. defendunt.

16. Bonacina t. 3. de Conf. in part. d. 3. q. 7. p. 11. num. 18. hic comprehendit, tum recipientem, tum conferentem primam Tonsuram, quia putat primam Tonsuram, venire in Sacris Textibus nomine Ordinis. Non verò comprehendit Castrop. d. 4. de Conf. p. 10. §. 1. n. 4. ob oppositam rationem.

Dixi (per Tridentinum) nam in Bulla, de qua mox num. 18. & de qua item dixi supra cap. 11. §. 1. num. 3. similem suspensionem Pius II. imponit (cum ex Sacrarum, confirmata à Sixto V. sed ad terminos ipsius Pii I. reducta à Clem. VII. ut dixi sup. c. 11. §. 1. num. 3. sed loquitur de Ordinibus Sacris: at Tridentinum loquitur etiam in Minoribus.

Præterea Pius II. dixit absolute (suspensus sit) at Tridentinum dicit (quandiu Episcopo proprio iudicabitur expellere) unde videtur Tridentinum Pii I. dispositionem mitigasse.

Contra Ultramontanos, & c. esse suas peculiare panas, si ordinantur sine Dimissoriis, & sine requisitis ab Urbano VII. dictum est supra c. 8. §. 1. n. 4.

17. Inquires, Si quis absque Dimissoriis proprii Episcopi petat ordinari ab alieno, sed interim tempore, quo is ordinatur, inveniat Episcopus proprius concessisse Dimissorias, incurritne sic ordinatus suspensionem?

Respondeo. Distinguit recte sic Merolla t. 3. disp. 6. c. 6. n. 12. citans Nau. Si proprius Episcopus concessit Dimissorias motu proprio, vel ad instantiam alterius, quam, ipsius ordinandi, incidit in suspensionem ordinandus: at si concessit ad ipsius instantiam, puta per suum Procuratorem, vel Nuntium ad id destinatum, aut per litteras suas, non incidit. Ratio est, quia gratia priori modo concessa non prodest ignorant, secus vero concessa modo posteriori. Hanc rationem facilius intelliges si legas qua dixi sup. l. 5. de pen. tr. de casib. referu. c. 9. §. 1. n. 18.

18. Septimò. Qui ordines suscipit Sacros cum culpa ante legitimam aetatem, ipso iure suspenditur à Pio II. loc. cit. tum ab Ordine sic suscepto, tum ab aliis Ordinibus ante susceptis, ut ego puto, quicquid aliqui, ut Villalob. Avila Henric. apud Dian. p. 3. tr. 4. ref. 182. r. stringant ad solum Ordinem sic susceptum.

19. Ratio huius mea sententia est, quia sic expresse habet Pius Secundus. Ecce ejus verba. Omnes, qui absque dispensatione, five extra tempora à iure statuta, five ante aetatem legitimam, vel absque Dimissoriis literis ad aliquem ex Sacris Ordinibus se fecerit promoveri à suorum Ordinum executione, ipso iure, suspensus sit.

Hac Pius. In quibus illud (suorum) absolute dictum, etiam rite susceptos comprehendere videtur.

20. Inquires. Qui bona fide, putans se habere legitimam aetatem, promovetur ad gradum Sacerdotalem, potestne, errore cognito, licite, & sine timore incurrendi in irregularitatem, celebrare post aditam requisitam aetatem?

Respondeo affirmative, & ita Hort. de susp. diff. 13. n. 6. Diana p. 3. tract. 4. ref. 182. Bauni de Ord. quest. 13. dub. 6. Cum enim hic non sit suspensus, quia culpam, cui Pius suspensionem adnexuit, non commisit, non violat Censuram celebrando, atque adeo irregularitatem non incurrit. Sed, nec peccat, quia iam Ordinibus est initiatus, & nunc in aetate requisita munus, quod habet, exercet.

21. Quod etiam hic bona fide ante aetatem promotus possit licite celebrare, antequam debitam acquirat aetatem, probabile putat Ledesma, apud Dian. l. c. sed non est audiendus, quia nimis abhorret ab Ecclesia sensu, ut quis ante aetatem debitam altari deferretur, & dum Tridentinum vetuit, ne quis ante aetatem promoveretur ad Ordines, vetuit item, ne Ordinibus uteretur. De prima Tonsura Infanti collata, vide Dianam p. 11. tr. 6. ref. 8.

22. Octavo. Qui scienter, seu cum culpa ordinatur in Sacris, extra tempora à iure statuta sine dispensatione,

suspenditur.

23. Lege, quod modo dixi num. 19. non videtur esse suspensionem ab omnibus Ordinibus, cum rite susceptis: quidquid sit, an aliqui putent, esse solum ab Ordine sic suscepto.

24. Nonò. Dum is, qui eadem die duos Sacros Ordines suscipit, tum is qui eos confert, suspenditur à ceteras de Tem. Ord.

Qui eodem die, dixi, nam ceterum, si alia communia versuta non serventur, peccati quidem, sed non suspensio, non multo ante dictum est.

25. Hanc suspensionem sibi reservat Pontifex, dum (tandiu volumus manere suspensos, donec de illis disponamus.)

26. Præterea Textus loquitur de conferente, & de recipiente Diaconatum, & Sacerdotium eodem die, vel altero sequenti die v. g. Sabbato, & Dominica, continenti, quod fitione iuris censetur idem, & uno die. At Rubrica huius Textus absolute de omnibus Ordinibus loquitur, sic enim summat hoc Capitulum. Sacri Ordines non possunt conferri eidem uno die, vel tribus, continuato ieiunio.

27. Decimò. Qui ordinatur per saltum, id est, qui incipit Ordinem superiorem, non recepto prius inferiori suspenditur C. v. de Clerico, promotus per saltum, ab Ordine sic suscepto, donec susceperit Ordinem precedentem, & accedente Episcopi dispensatione, iuxta illud quod habet Tridentinum sess. 23. cap. 14. de Reform. huius rebus. Cum promotus per saltum, si non ministraverit, Episcopus ex legitima causa possit dispensare.

28. Undecimò. Qui durante matrimonio erit tunc suscipere præsumptus Ordinem Sacrum, suspenditur Extrav. l. 22. de Voto, l. Bonac. de susp. d. 3. q. 3. n. 12. ab Ordine sic suscepto, etiam post dissolutum matrimonium, nec valet ad alios Ordines ascendere, nec ad Beneficium, vel officium Ecclesiasticum.

29. Nonèo id intelligi de coniugato recipiente Ordines Sacros extra casus, qui ex iure permittuntur, quod est, quando cum quibusdam requisitis, de quibus in Trid. marr. cap. 8. & habet c. Episc. d. 79. C. Agnosc. 23. post l. Coniugatus. De Convers. Coniug. dicemus, necesse est, ut suscipiat coniugis.

30. Prædicta suspensio reservatur Papa, nisi sit promotus in Religionem per Professionem ingrediatur, non poterit cum eo Episcopus dispensare, l. Extrav. l. 22. de Voto.

31. Qui, contra, cum sit in Sacris, maxime in minoribus, trahit non incurrit suspensionem, sed subiacet pena Depositionis, & Degradationis, aliisque septem panis quatuor meritis lege apud Bawm de Ord. q. 11. §. 1. dub. 2.

32. Quoddecimò. Novitius, vel nullius professionis ordinatur ad titulum Paupertatis, suspenditur.

Hanc suspensionem explicimus supra §. 4. c. 1. n. 4. & c.

33. Decimotertio. Universaliter, qui ordinantur, vel peritis sine Titulo, vel Patrimonii, vel Beneficii, vel paupertatis, idque cum pacto, cum Ordinate de voto

De hoc argumento plene differimus dicto c. 5. §. 4.

34. Decimoquarto. Qui ordinatur furtive, id est, sine scientia Ordinantis confociatur cum Ordinate, & sic nesciente, & consequenter nolente, atque adeo non examinante Episcopo, Ordines suscipit, suspenditur C. 1. de eo, qui furtive, arbitrio Episcopi, dum delinquenti poenitentia pro mentura delicti, si episcopus sic ordinatus non fuit ad id prohibitis sub excommunicatione.

Si vero (ait Sacer Textus dicto cap. primo, de eo qui furtive) Interminatio anathematis super hoc facta est, ut in aliquo Monasterio, seu Censura, vel alio modo suscipiat Regularem, cui, ex quo in huiusmodi quanto tempore fuerit laudabiliter conversatus, poenitentia misericorditer providere (loquitur Summus Pontifex cum Episcopo) alioquin nulla ratione concedimus eum ad Sacerdotalem Ordinem promoveri.

35. Profecto hodie hanc posteriorem panam poenitentiam

quaque incurri, quia lego in Pontificali Romano reformis ante alium Ordinationis imponi ab Episcopo contra hos, furtive accedentes, poenam excommunicationis solum ferenda, sed Textus hic loquitur de lata. Vide Gloss. in cap. 1. citatum, & Thesaur. de pœn. Eccl. p. 2. c. 7. §. adverte secundo multos cit.

36. Quod autem, nomine furtive accedentes, intelligatur solum is quem modo explicui n. 34. probabilior est sententia apud dictum Bonacinum, de O. d. g. vnic. p. 4. n. 31. & Latius de irreg. g. 3. p. 4. n. 6. Suar. de Censur. d. 42. selt. 3. n. 5. Bard. in selet. l. 7. quest. 10. alios citans.

Prædictam poenam, sive appelles suspensionem cum aliis quibus, ut Gibal. cap. 5. de irregul. quest. 1. num. 24. sive cum aliis irregularitatem, parum refert, cum sufficiat nobis scire, eam posse ab Episcopo, vel Summo Pontifice sub distinctione d. n. 34. dispensari, & quidem tum pro executione Ordinum susceptorum, tum pro ulterioribus suscipiendis, ut notat Thesaurus ibidem initio.

37. Decimoquinto Qui ordinatur in Sacris cum Dimissoris habitis à Capitulo intra primum annum Sedis Vacantis, nisi ratione Beneficii sit arctatus ad Ordines suscipiendos, suspenditur. Vide Avil. p. 7. d. 9. selt. 1. d. 4. Laym. de Sac. Ord. c. 3. art. 4. sub quadam distinctione, & c. ad beneplacitum futuri Prælati. Ita Trid. sess. 7. cap. 10. de Reform.

38. Decimosexto, Religiosus suscipiens Ordinem Sacrum in Apostasia, ab eo suspenditur, (C. ultim. de Apostatis,) nec potest, nisi à Summo Pontifice dispensari.

Atque hæc de pœnis, saltem usu frequentioribus, Ordinem perperam recipientium, vel conferentium, nam poenæ quæ incuruntur propter malum usum Ordinum iam susceptorum, dicuntur, Deo favente, cum de irregularitate c. 24. §. 3.

§. II. Concilium circa suspensionem quandam, ratione Ordinum.

1. Pater Ioannes Petrus Mustica doctissimus hac nostra ætate Theologus, floruit cum admirabili sapientia, & virtutis fama in hoc Panormitano Societatis nostræ Collegio. Is morti proximis, me perantiquum familiarem suum gemmis sane, atque pretiosiore, dono, condecorare voluit, per amplexu scilicet Manuscripto plurimum Consiliorum, quæ idem ipse, per varias occasionem, ediderat; quod ego amicæ custodio, curiosè lego, & ejus sapientia animum subinde reficio.

2. Quoniam ergo in quodam Consilio plura habet circa suspensionem ob Ordines sine literis Dimissoris receptos, ideo hic illud inferere libuit in tui gratiam, Lector, & in mei animi grati monumentum.

FACTI SPECIES.

3. Titius Diocesis Mazariensis, Sede Vacante, infra annum obtinuit à Summo Pontifice Privilegium suscipiendi Ordines ab alieno Episcopo in hæc verba. (Vt ab Ordinario viciniore, confiso illi prius per legitimas probationes de Vita, & moribus, ceterisque requisitis, & c. vel de ejus licentia cujus testimonio, vita, & mores tui commendatur, à quovis alio Antistite, & c. promovearis) scribi. Et, obtentis literis commendatiis sui Vicarii Capitularis, ordinatus est ab Episcopo Cephaludensi Subdiaconus, & Diaconus, non obtenta licentia Episcopi vicinioris. Nunc eidem Clerico, Titio, volenti initiari Sacro Ordine Presbyteratus, ab Illustrissimo Archiepiscopo Panormitano, utique viciniore, opponitur, ipsum Titium esse suspensum, ob omissionem licentia, quæ erat obtinenda ab Episcopo viciniore.

4. Ego cenfeo, prædictum Clericum nullam incurrisse suspensionem, in suscipiendis Sacris Ordinibus Subdiaconatus, & Diaconatus ab Episcopo Cephaludensi sine licentia Episcopi vicinioris. Ducor, quia hæc suspensio, aut dicitur esse ab Homine, aut dicitur esse à lu-

re, sed neutrum verum est, ut probabo: ergo nullam incurrit suspensionem.

5. Quod nulla in hoc casu sit suspensio ab Homine res est luce clarior. Quia, nec à Summo Pontifice lata est, nec ab Ordinario propriæ Diocesis, v. g. Vicario Capitulari, nec ab ullo Episcopo viciniore, nec ab ipso Episcopo Cephaludensi.

6. Tota ergo controversia esse potest de suspensione à lure, & hanc non adesse, si non esse latam in prædicto casu, sic evinco. Suspendio à lure lata, cum quis ordinatur sine literis testimonialibus, vel commendatiis, tunc tantum incurritur ab eo, qui sic ordinatur, quando ordinatur sine literis Dimissoris, seu commendatiis, sui proprii Ordinarii, sed in prædicto casu Titius non est ordinatus sine literis commendatiis sui proprii Ordinarii, has enim habuit à Vicario Capitulari suæ propriæ Diocesis, qui vique est Ordinarius ipsius Titii proprius (Dimissorias concedere ille non poterat) ergo in prædicto casu Titius non incurrit suspensionem à lure latam.

7. Probo majorem propositionem, quia Concilium Tridentinum, quod est ius novum, & interpretatur iurium antiquorum de his literis agens, seu de ista licentia & consensu, semper vult ut licentia, consensus, & literæ sint Prælati proprii, vel, quod idem est, sui. Sic habetur sess. 14. cap. 2. de Reform. ibi (absque sui proprii Prælati expresso consensu, aut literis Dimissoriis) & eandem sententiam faciunt verba cap. 3. ibi (suis Clericis, absque suo examine, & commendatiis literis) & sess. 23. cap. 8. quem locum mox ponderabo (sine Ordinarii sui literis commendatiis) & eadem sess. 23. cap. 16. ibi (sine commendatiis sui Ordinarii literis).

Sed quod Caput est, in terminis nostri proprii casus, in quo obtentum est speciale Pontificis Privilegium suscipiendi Ordines à quovis Antistite de licentia Ordinarii vicinioris, loquens Concilium Tridentinum sess. 23. citata, cap. 8. nullaliud statuit, nisi, (Vt probitas, ac mores Ordinarii sui testimonio commendetur.) Et deinde subdit, incurrendam esse suspensionem ab eo, qui secus fecerit: nimirum, qui fuerit ordinatus sine testimonio Ordinarii sui de vita & moribus. Non ergo incurritur suspensio à Titio ordinato sine licentia Ordinarii non sui, id est sine licentia vicinioris. Et hanc intelligentiam deducunt Concilio Tridentino, Auctores sequentes.

Hentric. Hentig. Theologus Societatis Iesu in summ. lib. 13. cap. 38. num. 2. Franciscus Tolet. ejusdem Societ. in summ. lib. primo cap. 49. num. 4. ubi tandem concludit loquens de prædicto loco Concilii requirentis tantum licentiam Ordinarii sui (hoc est, quod sub hac pœna statuitur.)

Stephanus Quaranta in summ. Bullar. verb. Ordo, §. suspensionis poenam. Alcyonius Ricc. in prax. Episc. tom. 3. resol. 235. initio, qui omnium apertissime intelligit Concilium, cum exclusionem licentiæ alterius Ordinarii in terminis nostri casus, in quo est obtentum privilegium à Sede Apostolica. Formalia ejus Auctoris verba sunt. Papa potest alicui concedere privilegium, ut possit ordinari à quocunque Catholico Antistite, quo casu solum requiruntur literæ testimoniales proprii Episcopi de vita, & moribus.

Fornarius de Sacram. Ordin. cap. 4. num. 5. quem citat Barbof. loco max. allegando.

P. Marius Andria apud Steph. Quarant. loco citato.

Omnium novissimus Augustinus Barbof. de potest. & offic. Episc. 2. p. allegat. 7. num. 15. qui aperte etiam includit novas literas Dimissorias non esse obtinendas ab alio, sed satis esse testimoniales proprii Ordinarii de vita, & moribus, & ex defectu istarum tantum testimonialium docet, incurrit suspensionem, latam in Concilio Tridentino sess. 23. c. 8.

Denique hanc ipsam Doctrinam, & intelligentiam Tridentini fuisse traditam à Sacra Congregatione Cardinalium interpretum Concilii Tridentini, refert Ricc. loco citato.